

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **E. S.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt II K 28/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Skazany E. S. wnioskiem z dnia 25 lutego 2014 r. domagał się połączenia kar z prawomocnych wyroków – Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie II K 121/00 oraz Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 20 stycznia 1999 r. w sprawie II K 381/98 i Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 19 października 1999 r. w sprawie II K 636/99 – i wydania wyroku łącznego.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. W uzasadnieniu Sąd meriti argumentował, że brak jest w sprawie warunków do wydania wyroku łącznego. Orzeczenia wskazane przez skazanego E. S. we wniosku były już przedmiotem analizy i rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy w Koszalinie. Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie II K 62/04 umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. Postanowienie to uprawomocniło się (k.19-20 akt II K 62/04 Sądu Okręgowego w Koszalinie). Skazany pomimo uprawomocnienia się decyzji w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w sprawach II K 381/98 i II K 636/99 Sądu Rejonowego w Białogardzie oraz II K 121/00 Sądu Okręgowego w Koszalinie złożył kolejny wniosek o wydanie wyroku łącznego na tych samych podstawach, który był przedmiotem rozstrzygnięcia tutejszego Sądu w sprawie II K 133/10, w której postanowieniem

z dnia 1 lutego 2011r., postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego zostało umorzone (k.29-31 akt IIK 133/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie). W sprawie zachodzi zatem powaga rzeczy osądzonej i postępowanie w sprawie należało umorzyć.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł skazany E. S. i podniósł, że jest osobą starszą i schorowaną, a w zakładzie karnym nie ma szans na uzyskanie porady prawnej. Skazany nie pamięta, aby składał już wcześniej wniosek o wydanie wyroku łącznego. Po uzyskaniu wiedzy o przyznaniu mu obrońcy z urzędu prosił o kontakt z adwokatem, jednak bezskutecznie. Zdaniem skarżącego nie powinien on odbywać kary większej niż 25 lat pozbawienia wolności i w jego przypadku powinny zachodzić przesłanki z art. 86 § 1a k.k. Tak podnosząc, skazany wniósł o ponowne rozpoznanie jego sprawy i wydanie wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Słusznie Sąd pierwszej instancji dostrzegł przeszkodę w zakresie procedowania w przedmiocie wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego wynikającą z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Nie ulega wątpliwości, że w rozważanej sprawie zaistniała tożsamość przedmiotu rozstrzygnięcia.

Prawomocnymi postanowieniami z dnia 28 grudnia 2004 r. (sygn. akt II K 62/04) i z dnia 1 lutego 2011 r. (sygn. akt II K 133/10) Sąd Okręgowy w Koszalinie umorzył postępowanie w sprawie skazanego E. S. o wydanie wyroku łącznego. Postępowanie zakończone postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 28 grudnia 2004 r. obejmowało wyroki : Sądu Rejonowego w Białogardzie, sygn. akt 191/89 z dnia 11 lipca 1989 r. za czyn popełniony w dniu 16 września 1988 r. na podstawie art. 156 §1 d. k.k. na karę roku pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Białogardzie, sygn. akt 381/98, z dnia 20 stycznia 1999 r. za czyn popełniony w okresie od 1994 r. do 30 marca 1998 r. na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 12 maja 2000 r., Sądu Rejonowego w Białogardzie, sygn. akt II K 636/99, z dnia 19 października 1999 r. za czyn popełniony w okresie od 20 stycznia 1999 r. do marca 1999 r. na podstawie art. 207 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 12 maja 2000 r., Sądu Okręgowego w Koszalinie, sygn. akt II K 121/00, z dnia 19 lutego 2002 r. za czyn popełniony w dniu 30 lipca 2000 i w okresie od kwietnia 1999 r. do 23 kwietnia 2000 r. na podstawie art. 148 § 1 k.k. na karę łączną 25 lat pozbawienia wolności. Z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że podstawę umorzenia stanowił art. 572 k.p.k., gdyż żaden z czynów nie został popełniony przed wcześniejszym wydaniem choćby nieprawomocnego wyroku (przy przestępstwach trwałych decyduje data końcowa czynu). Kolejne postępowanie o wydanie wyroku łącznego zainicjowane przez skazanego zakończone zostało postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 1 lutego 2011 r. i obejmowało wyroki : Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie II K 72/85 skazującego na karę roku ograniczenia wolności z potrąceniem 15% wynagrodzenia, Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 28 kwietnia 1988 r. w sprawie II K 188/88 za czyn popełniony w okresie od stycznia 1986 r. do stycznia 1988 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 16 lutego 1990 r., oraz wskazywane już wyżej wyroki Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 11 lipca 1989 r. w sprawie II K 191/89, Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 20 stycznia 1999 r. w sprawie II K 381/98, Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 19 października 1999 r. w sprawie II K 636/99, Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie II K 121/00. Także tym razem Sąd Okręgowy w sprawie o wydanie wyroku łącznego postanowił postępowanie umorzyć przyjmując, że w przypadku skazanego każdorazowo nowe czyny były popełniane już po wydaniu poprzedniego wyroku.

W tym stanie rzeczy prawomocne rozpoznanie wniosków skazanego o wydanie wyroku łącznego, przy uwzględnieniu wskazanej nieusuwalnej przyczyny umorzenia postępowania co do wymienionych wyżej wyroków powoduje ten skutek, że nie jest możliwe ponowne procedowanie w tożsamym przedmiocie. Przewidziany w art. 17 § 1 pkt

7 k.p.k. zakaz ne bis in idem ma pełne odniesienie do postępowań w przedmiocie wyroku łącznego w sytuacji gdy wcześniej wydane zostało postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego dotyczące tych samych wyroków skazujących (Sąd Najwyższy V KK 326/04, II KK 156/04). Tym samym orzeczenie w przedmiocie wniosku o wydanie wyroku łącznego z chwilą uprawomocnienia uzyskuje przymiot materialnej prawomocności, kreując ujemną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i tylko spełnienie przesłanek wskazanych w art. 575 k.p.k. może spowodować utratę jego mocy (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 marca 2011 r., II KK 312/10). Ponieważ po wydaniu wskazanych wyżej postanowień wobec skazanego E. S. nie ujawniono żadnych okoliczności, o których mowa w art. 575 k.p.k. w szczególności zaś dodatkowego skazania, które uzasadniałoby potrzebę wydania wyroku łącznego, to zaistniał bezwzględny nakaz umorzenia postępowania z przyczyn formalnych, bowiem jak zasadnie uznał Sąd Okręgowy zachodziła powaga rzeczy osądzonej, która stała na przeszkodzie rozpoznaniu wniosku skazanego.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie pozostają podnoszone w zażaleniu kwestie dotyczące braku kontaktu skazanego z obrońcą wyznaczonym dla niego z urzędu czy też nieznaną przez skazanego prawa. Protokół posiedzenia przed Sądem pierwszej instancji dowodzi, że skazany był należycie reprezentowany przez wyznaczonego mu obrońcę, który zgodnie z żądaniem skazanego, powołując się otrzymywane od niego pisma popierał wniosek E. S.. Brak zaś wywiedzenia zażalenia, nie oznacza nienależytej obrony. Każdy obrońca, w tym ustanowiony z wyboru, działa samodzielnie i choć bez wątplenia kontakt osobisty z osobą, którą ma bronić jest tu pożądanym, to nie można uznać go za bezwzględnie obowiązujący, tym bardziej w sytuacji, gdy chodzi jedynie o rozważenie, czy istnieją podstawy formalne do wydania wyroku łącznego. Obrońca (z założenia) działa zawsze w interesie osoby, którą reprezentuje, ale nie oznacza to, że jest związany prezentowanym przez nią stanowiskiem w sprawie. Przeciwnie, zachowuje suwerenność dokonania oceny stanu sprawy, zwłaszcza w zakresie kwestii prawnych. Obrońca taki powoływany jest z racji zaufania do samego zawodu adwokata, a nie, jak przy obrońcy z wyboru, zaufania mocodawcy do określonego z imienia i nazwiska członka palestry.

Żadnego wpływu na rozstrzygnięcie w tej sprawie nie ma też okoliczność, że skazany nie pamięta, aby kiedykolwiek wcześniej składał wnioski o wydanie wyroku łącznego, w sytuacji gdy ustalenie takie wynika wprost z akt spraw toczących się przed Sądem Okręgowym w Koszalinie za sygn. II K 62/04 i II K 133/10.

Mając na uwadze powyższe, nie znajdując powodów do uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, orzeczono jak w sentencji.